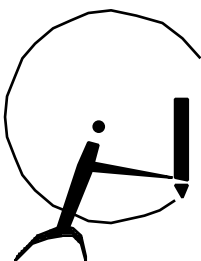
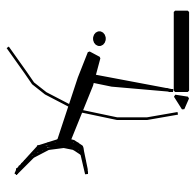
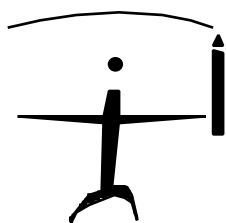
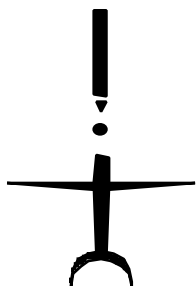

nuestro portadista

PaCO GIMÉNEZ

“**D**e menut ja llegia TBOs amb molt de plaer, em vaig presentar a dos concursos de dibuix i el guardó va ser una caixa de colors que he guardat durant molts anys. Després d'estudiar el que la família em va obligar, vaig fer per pròpia elecció dos cursos a l'Escola d'Arts i Oficis. En aquell temps vaig tenir un accident de clavícula i les hores de repòs obligat em van fer adonar que no valia la pena seguir allí: no m'hi ensenyaven gran cosa, l'aprenentatge més interessant foren les tècniques de retenció d'imatge, però l'estímul em venia únicament de l'intercanvi amb els companys. L'últim any havia estat treballant en un estudi de disseny i allí sí que vaig aprendre. Molt. El primer dibuix pagat fou un mural decoratiu per a l'entrada d'un saló de perruqueria. Devia ser l'any 1975. Després vaig conèixer Manel Granell al club DHIN i em va oferir compartir el seu estudi i començarem a treballar junts. El nostre primer treball fou il·lustrar una Bíblia. Durant sis anys compartirem aquell estudi i molts dels amics que el freqüentaven: Paco Bascuñan, Carlos Tomás, Daniel Nebot, Pepe Gimeno, etc. ... Mirar llibres de tota mena, pel meu compte, ha estat l'altra escola.

L'estètica és quelcom que em fa la vida agradable. És tot allò que té un equilibri de colors i de forma amb el seu entorn. La qual cosa no vol dir que no aprecie el treball que fan aquells que busquen precisament el contrari: el contrast, l'impacte, fins i tot l'agressió visual. Ho visc com una provocació. Jo busque més bé la serenitat. M'agrada (de)mostrar la tensió d'una escena a través del moviment, la forma i la línia. Els tres elements m'ajuden a cercar el plaer creatiu. El color ha estat una imposició comercial o editorial que em fa patir moltíssim. Amb el temps, he anat agafant-li gust, però el meu terreny es la línia. Trobe quasi màgic que, amb quatre traços, sense l'ajuda d'altres recursos plàstics, es pugui expressar pràcticament tot. És l'essència del que vols comunicar. El camí més curt i més directe entre el cervell, el cor i el paper. Després vindran els altres elements.

Sempre m'estimula intentar fer una cosa diferent. No puc estar repetint-me. Això m'avorreix. Per a mi, la funció del il·lustrador és crear un món personal, propi, amb la intenció de comunicar idees, sentiments, emocions, relats. Text i imatge han de seguir el mateix camí, ballar la mateixa música. M'agrada treballar en soledat, però he de dir que el treball dels altres és com una espurna que m'engega el motor creatiu. Alguna dia espere arribar a prescindir de la base academicista que impregna els meus dibuixos, impedit-me actuar en tota llibertat i en tota espontaneïtat. M'ho prè com un repte.”

(Paco Giménez entrevistat per Rosa Serrano a la revista *Faristol*. Extractes triats per *Métodos de Información*).